

how can you change your luck?

អ្វី ប៉ាន់ស្មានមិន

ខ្លាចមិនស្រេច (ភ្នំ)

"ဟဲ့ ... ဝသုန်"

ငါ့ကိုဘယ်သူ ခေါ်တာပါလိမ့် ... ။

သည် နေ့က အဝေးသင် ကျောင်းသားများ အောင်စာရင်း ထွက်သည့်နေ့မို့ ကျောင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းဝန်းအတွင်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသောကြောင့် မည်သူ လှမ်းခေါ်သည် ကို ချက်ချင်း ရှာမတွေ့ ... ။

"ဟဲ့ မင်းဝသုန် ... ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

ရင်းနှီးနေသော အသံတစ်သံက နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာ၍ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းစူပြီး ရပ်နေသော ရတုကို တွေ့ရသည် ။

သူခေါ်သည့်ကို မကြားသဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိတ်တိုနေပုံ ရသည် ။

"ကောင်စုတ် နင်နားများ ပင်းသွားပြီလား ... ငါခေါ်နေတာ နင်မကြားဘူးလား ... "

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ ငါဘယ်သူခေါ်မှန်း မသိလို့ လိုက်ရှာနေတာပါ ... "

"အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ နင်ကျောင်းထဲ ဝင်လာထဲက ငါကြည့်နေတာ တမှိုင့်မှိုင့် တတွေတွေနဲ့ ... ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ပြောစမ်း ... "

"ငါလမ်းမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ကျပျောက်သွားလို့ ပါဟာ ... "

"နင်ကတော့လေ ဖြစ်လိုက်ရင် အဲလိုချည်းပဲ ... "

"အေးဟာ ငါကံကလည်း ဆိုးကိုဆိုးလွန်းပါတယ် ... "

"ကဲပါဟာ စိတ်ညစ်မနေနဲ့ လာ ... အောင်စာရင်း သွားကြည့်ကြမယ် ... "

ကျွန်တော်နှင့် ရတုက အထက်တန်း ကျောင်းထဲက ခင်မင်လာခဲ့သော ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ရုပ်ချင်း အနည်းငယ် ဆင်သည့် အတွက်အချို့က မောင်နှမဟု ပင် ထင်ကြသည်။

အသားဖြူတာနှင့် မျက်နှာသွယ်ပုံ နှာတံစင်းပုံချင်း တူ၍ သာ အထင်မှားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုပ်ချင်းသာ ဆင်သော်လည်း ကံကြမ္မာချင်းကတော့ မိုးနှင့်မြေလို ကွာခြားသည်။ ကျွန်တော် ရတုကို အားကျမိသည့် အချက်မှာ လည်း သူမက အမြဲလိုလို ကံကောင်းတတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းခြင်းများ နှင့် အမြဲတစေ လွဲချော်နေရသူ ဖြစ်သည်။

"ဟယ် ... ပျော်လိုက်တာ ... ဝသုန် ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ငါအောင်တယ်ဟ ... ငါကျက်ထားတဲ့ အပုဒ်တွေပါမလာလို့ အောင်မှ အောင်ပါ့မလား စိုးရိမ်လိုက်ရတာ ... "

"ဟေ ... ဟုတ်လား အေးအေး နေဦးဟ ငါ့နာမည် ရှာမတွေ့သေးလို့ ... "

"ငါကူရှာပေးမယ် သူငယ်ချင်း ... "

စာကို ရွေးကျက်ပြီး ကျက်ထားသည့် အပုဒ်များ ပါမလာသော ရတု
တောင် အောင်သည် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်လည်း မအောင်စရာ အကြောင်း
မရှိ။

ကျွန်တော် စာမေးပွဲကို ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်သာ
သိသည်။

"ဟဲ့ နင့်ခုံနံပါတ် မတွေ့ပါလား ... "

"အေးငါလည်း အဲဒါပဲပြောမလို့ ... ကွန်ပျူတာ စာစီတာများ ကျန်ခဲ့
တာများ လား ... "

"အာ ... မဖြစ်နိုင်ဘူးဟ ... အဲလိုမျိုး ပေါ့တီးပေါ့ပျက်တော့ သူတို့ ဘ
ယ်လုပ်ပါ့မလဲ ... ခုံနံပါတ်မှားတာတို့ ဘာတို့ တော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ... နင့်
နာမည်နဲ့ နင့်အဖေနာမည် ရှာကြည့်ကြမယ်"

"အေး ... "

အချိန်အတော်ကြာ ရှာပြီးသည် အထိ ... ကျွန်တော် ခုံနံပါတ်နှင့် နာ
မည်ကိုမတွေ့။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် လက်လျှော့ လိုက်တော့သည်။

"ရှာမနေပါတော့နဲ့ သူငယ်ချင်းရာ ငါရှုံးတာပဲ နေမှာ ပါ ... "

"အေးဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နင်ဖြေနိုင်တယ် မဟုတ်လား ... ငါမ
ယုံနိုင်ဘူးဟာ"

"ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ ငါ့ကံပဲပေါ့ဟာ ... နောက်တစ်နှစ် ထပ်ဖြေရုံ
ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ... "

စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းမှုက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကို တိမ်ညိုတိမ်မ

ညင်းများ လို ဖုံးအုပ် လွှမ်းခြုံသွားသည်။ ။

ကျောင်းတံခါးဝသို့ ပြန်လည် လျှောက်လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းတို့ မှာ လည်း လေးလံဖိစီး နေကြသည်။ ။

"ဟယ် ... ဒီမှာ ငါးထောင်တန် တစ်ရွက်တော့ ... ငါတော့ကံကောင်း တာပဲ"

ရတုက မြေကြီးပေါ်တွင် ကျနေသော ပိုက်ဆံအား ဖျတ်ခနဲ ကောက် ယူလိုက်ပြီး ရွှင်မြူးစွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်းပြသည်။ ။

မပျော်ရွှင်နိုင်သူ ကတော့ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကံကောင်း နေတတ်သော ရတုကိုသာ ကျွန်တော်ငေးကြည့် နေမိတော့သည်။ ။

"နင်ဘာလို့ များ အမြဲတမ်း ကံကောင်းနေရတာလဲ ရတုရယ် ... "

ကျွန်တော့် အမေးကို ရတု ပြန်မဖြေပါ။ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးသာ ပြုံးပြပြီး

...

"လာပါဟာ စိတ်ညစ်နေနဲ့ ငါတို့ မုန့်သွားစားကြမယ် ... "

ကျွန်တော့် လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်သွားသော ရတုနောက်သို့ မိမိကိုယ် မိမိ အလိုမကျခြင်း များ စွာဖြင့် လိုက်ပါသွား လိုက်တော့သည်။ ။

* * *

ဘုကြောင့် ငါ့ရဲ့ ဘဝပြကွဲဒိန်မှာ ပြဿဒါးတွေပဲ ဖြစ်နေရတာလဲ ...

... .. ။

လူလောကသို့ ရောက်လာကတည်းက မေမေက မီးတွင်းထဲမှာ တင်

ဆုံးသည် ။ ဖေဖေကလည်း မေမေသတင်းကို အကြား ဆေးရုံကိုအလာ လမ်းမှာ တင် ကားတိုက်ခံရပြီး ဆုံးပါးသွားပြန်သည် ။

ဖေဖေရော မေမေရော ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့သလို ကျွန်တော့် ဘဝကလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ။

ဆယ်တန်း အောင်ပြီးနောက် တက္ကသိုလ်တက်ရန် စရိတ်စက ကြီးမားသဖြင့် ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်းဆက် မထားပေးနိုင်တော့သည့် အတွက် ဘုန်းဘုန်း၏ ဒကာရင်း တစ်ဦးထံတွင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းကာ အဝေးသင် တက်စေသည် ။

နေ့စဉ် ဘဝတွင် လည်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကံမကောင်းခြင်း များဖြင့်သာ အမြဲလိုလို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ။

"မောင်ဝသုန်ရေ ... မင်းကို ဆရာတော် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ကပ္ပိယကြီး"

ကပ္ပိယကြီး လာခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော့် အတွေးစတို့ ပြတ်တောက်သွားသည် ။ ဘုန်းဘုန်း ခေါ်ခိုင်းသည် ဆိုသဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်သည် ။

"တပည့်တော် ရောက်ပါပြီဘုရား ... "

"အေး မောင်ဝသုန်ရေ ... ဘုန်းဘုန်းလည်း ပြောရမှာ တော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွဲ့ ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဘုရား ... "

"လူလေး အ လုပ်သွားတာ အမြဲလိုလို နောက်ကျတယ်ဆို ... "

"တင်ပဲ့ဘုရား တပည့်တော် လမ်းမှာ ဖိနပ်ပြတ်တာတို့ စီးသွားတဲ့

ဘတ်စ်ကား ပျက်တာတို့ ဖြစ်တဲ့ နေ့တွေတော့ နောက်ကျမိပါတယ်"

"အေး ဒကာကြီး တင်စိန်က ဘုန်းဘုန်းကို လာလာ လျှောက်နေတာ တော့ ကြာပြီ ... ဘုန်းဘုန်း မျက်နှာကြောင့်သာ သူသည်းခံနေတာတဲ့ နှစ်ခါသုံးခါတော့ သူလည်း နားလည်ပေးပါတယ်တဲ့

အခုက နေ့တိုင်းလိုလိုကို ဖြစ်နေလို့ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အဆုံး ထပ်ပြီး လာလျှောက်တာပါတဲ့ ... "

"တင်ပဲ့ဘုရား ... ဦးတင်စိန်က အခုဘုန်းဘုန်းကို ဘာများ လျှောက် သွားလို့ လဲ ဘုရား ... "

"အေး ... သူလူလေးကို အလုပ်ဆက် မလုပ်ခိုင်းတော့ဘူး ... လူလေး ကို အလုပ်က ထုတ်လိုက်ပြီတဲ့ ... "

"ဗျာ "

ဘုန်းဘုန်း၏ တုံ့ပြန်စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျွန်တော့် ရင်တစ်ခုလုံး ပြောင်းဆန်သွားတော့သည်။ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ပင် အားအင်မရှိတော့။ ကံဆိုးခြင်း နေ့ရက်တွေကနေ ကျွန်တော် ဘယ်တော့များမှ ရုန်းထွက်နိုင်မှာ လဲ။

* * *